A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. július 13.*

A C-74/04. P. sz. ügyben,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: W. Mölls, meghatalmazotti minőségben, segítője: H.-J. Freund Rechtsanwalt, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. február 16-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a **Volkswagen AG** (székhelye: Wolfsburg [Németország], képviselik: R. Bechtold és S. Hirsbrunner Rechtsanwälte, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (előadó) és U. Lõhmus bírák,

főtanácsnok: A. Tizzano,
hivatalvezető: K. Sztranc tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. szeptember 29-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2005. november 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Európai Közösségek Bizottsága az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-208/01. sz., Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. december 3-án hozott ítélet (EBHT 2003., II-5141. o., a továbbiakban: a megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel ez utóbbi megsemmisítette az EK-Szerződés 81. cikkének (1) bekezdése alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/F-2/36.693 Volkswagen-ügy) 2001. június 29-én hozott 2001/711/EK bizottsági határozatot (HL L 262., 14. o., a továbbiakban: a vitatott határozat).

Az eljárás alapjául szolgáló tényállás és a jogi háttér

2 Az eljárás alapjául szolgáló tényállás és a jogi háttér a megtámadott ítélet alapján a következőképpen összegezhető:

3 A Volkswagen AG (a továbbiakban: Volkswagen) a gépjárműgyártási ágazatban működő Volkswagen-csoport holdingtársasága és egyben legnagyobb vállalkozása. A Volkswagen által gyártott gépjárműveket az Európai Közösség területén kizárólagos és szelektív forgalmazási rendszer keretében értékesítik azon kereskedők segítségével, akikkel a társaság általános forgalmazási szerződést kötött (a továbbiakban: forgalmazási szerződés).

4 A forgalmazási szerződés 1995 szeptemberében és 1998 januárjában érvényes változata 4. cikkének (1) bekezdése szerint a Volkswagen szerződéses területet biztosít a kereskedő részére a szállítások és a szervizelés érdekében. Ellenszolgáltatásként a kereskedő vállalja a rábízott területen az értékesítés, valamint a szervizelés intenzív promócióját, valamint a piac potenciáljának optimális kiaknázását. A forgalmazási szerződés (1989 januárjában érvényes változata) 2. cikkének (6) bekezdése, illetve e cikk (1995 szeptemberében és 1998 januárjában érvényes változatának) (1) bekezdése szerint a kereskedő kötelezettséget vállal „a Volkswagen AG, Volkswagen forgalmazási szervezet és a Volkswagen védjegy védelmére és ezek minden eszközzel történő promóciójára". A forgalmazási szerződés előírja továbbá, hogy „a kereskedő e célból az új Volkswagen gépjárművek értékesítésére, az alkatrészek raktározására, a szervizelésre, az értékesítési promóciókra, a reklámozásra, a képzésre, valamint a Volkswagen különféle tevékenységi területei műszaki színvonalának biztosítására vonatkozó valamennyi utasítást végrehajtja a megállapodás végrehajtásával kapcsolatban. Végül a forgalmazási szerződés 8. cikkének (1) bekezdése szerint „a Volkswagen AG nem kötelező ajánlott árat tesz közzé a végső árak és az engedmények tekintetében".

5 1997. július 17-én és 1998. október 8-án egy vevő panasza nyomán a Bizottság a Szerződés 85. és 86. cikkének végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. (első) tanácsi rendelet (HL 1962. L 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) alkalmazásával információt kért a Volkswagentől, a vállalkozás árpolitikájával, különösen a Volkswagen Passat modell eladási árának németországi rögzítésével kapcsolatban. A Volkswagen ezen információkérésekre 1997. augusztus 22-én és 1998. november 9-én válaszolt.

6 1999. június 22-én a Bizottság a megküldött információk alapján kifogásközlést küldött a Volkswagen részére, amelyben felrótta neki az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértését, mondván, hogy a forgalmazási hálózatában részt vevő német kereskedőkkel szigorú árfegyelemben állapodott meg a Volkswagen Passat modell értékesítésével kapcsolatban.

7 Ebben a kifogásközlésben a Bizottság különösen három, a Volkswagen által a német kereskedőknek 1996. szeptember 26-án, 1997. április 17-én és június 26-án küldött körlevélre, valamint egyes kereskedők részére 1996. szeptember 24-én, 1996. október 2-án és 16-án, 1997. április 18-án, továbbá 1998. október 13-án küldött öt levélre hivatkozik (a továbbiakban: a vitatott felszólítások).

8 A Volkswagen 1999. szeptember 10-i levelében válaszolt a hivatkozott kifogásközlésre, és elismerte, hogy az abban kifejtett tények lényegében helytállóak. A Volkswagen nem kért meghallgatást.

9 2001. január 15-én és 2001. február 7-én a Bizottság két újabb információkérést küldött a Volkswagen részére, amelyekre ez utóbbi 2001. január 30-án és február 21-én válaszolt.

10 2001. július 6-án a Bizottság közölte a vitatott határozatot a Volkswagennel. Ennek rendelkező része a következőket tartalmazza:

„*1. cikk*

A Volkswagen AG megsértette az EK-Szerződés 81. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit azzal, hogy a Volkswagen Passat modell eladási árát rögzítette oly módon, hogy a német márkakereskedőket arra utasította, hogy ne adjanak ügyfeleiknek engedményt, illetve csak korlátozott engedményt adjanak ezen modell értékesítése során.

2. cikk

Az 1. cikkben utalt jogsértés miatt a Volkswagen AG-re 30,96 millió euro összegű bírságot szab ki.

[...]

4. cikk

A jelen határozat címzettje a Volkswagen AG, D-38436 Wolfsburg.

[...]"

A megtámadott ítélet

11 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. szeptember 10-én benyújtott keresetlevelével a Volkswagen keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése, másodlagosan pedig az e határozatban kiszabott bírság összegének csökkentése iránt.

12 A megtámadott ítélet 32. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította a T-41/96. sz., Bayer kontra Bizottság ügyben 2000. október 26-án hozott ítéletének (EBHT 2000., II-3383. o.) 69. pontjára utalva, hogy a megállapodás EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti, az ítélkezési gyakorlat által értelmezett fogalmának középpontjában legalább két fél akarategysége áll, amelynek kifejezési formája nem lényeges, feltéve, hogy az a felek szándékát hűen tükrözi.

13 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 33. pontjában megjegyezte, hogy az ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy amennyiben valamely gyártó döntése a vállalkozás egyoldalú magatartásának tekinthető, e döntésre nem vonatkozik a EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti tilalom (lásd e tekintetben a Bíróság 107/82. sz., AEG kontra Bizottság ügyben 1983. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 3151. o.] 38. pontját, valamint a 25/84. és 26/84. sz., Ford kontra Bizottság egyesített ügyekben 1985. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 2725. o.] 21. pontját; valamint a Bayer kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 66. pontját).

14 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 35. pontjában megállapította, hogy el kell különíteni azokat az eseteket, amelyekben valamely vállalkozás valóban egyoldalú intézkedést tett valamely más vállalkozás kifejezett vagy hallgatólagos részvétele nélkül, azoktól az esetektől, amelyekben az egyoldalú jelleg kizárólag látszólagos. Míg az előbbi nem tartozik az EK 81. cikk (1) bekezdésének hatálya alá, az utóbbit vállalkozások közötti megállapodásnak kell tekinteni, amely így a fenti cikk hatálya alá eshet. Ez az eset áll fenn különösen akkor, ha a gyártó által a kereskedőivel

fennálló szerződéses viszony keretében látszólag egyoldalúan elfogadott versenykorlátozó magatartások és intézkedések e kereskedők legalább hallgatólagos támogatását élvezik (a Bayer kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 71. pontja).

15 A megtámadott ítélet 38. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy nem bizonyított az, hogy a vitatott felszólításokat a gyakorlatban alkalmazták.

16 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 39. pontjában rámutatott, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodás fennállásának megállapítását a Bizottság alapvetően arra alapozta, hogy a kereskedők a forgalmazási szerződés aláírásával hallgatólagosan elfogadták a Volkswagen forgalmazási politikáját.

17 A megtámadott ítélet 43. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság feltevése azt jelenti, hogy amennyiben valamely kereskedő egy versenyjognak megfelelő forgalmazási szerződést aláírt, úgy kell tekinteni , hogy az aláírással elfogadta e szerződés későbbi jogsértő fejleményét is, bár a fenti szerződés alapján – annak versenyjoggal való összeegyeztethetősége miatt – a kereskedő ezt a fejleményt nem láthatta előre.

18 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 45. pontjában kimondta, hogy előfordulhat, hogy valamely szerződéses fejleményt előre elfogadottnak lehet tekinteni a forgalmazási szerződés aláírásával, amennyiben ez jogszerű szerződéses módosítást jelent, amelyet a szerződés előre tartalmazott, vagy amelyet a kereskedő a

kereskedelmi szokások vagy a jogszabályok alapján nem utasíthat vissza. Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság szerint nem elfogadható az, hogy a jogsértő fejleményt előre elfogadottnak tekintsék a jogszerű forgalmazási szerződés aláírásával.

19 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 46. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság tévedett annak megállapításával, hogy az a tény, hogy a Volkswagen kereskedői a forgalmazási szerződést aláírták, azt jelenti, hogy ez utóbbiak egyben elfogadták a vitatott felszólításokat.

20 A megtámadott ítélet 47. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság az érvelése alátámasztása érdekében hivatkozott ítélkezési gyakorlatot tévesen értelmezte, amikor előadta, hogy az AEG kontra Bizottság ügyben, a Ford kontra Bizottság ügyben, valamint a Bíróság C-70/93. sz., Bayerische Motorenwerke ügyben 1995. október 24-én hozott ítélete (EBHT 1995., I-3439. o,), valamint az Elsőfokú Bíróság T-62/98. sz., a Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2000. július 6-án hozott ítélete (EBHT 2000., II-2707. o.) alapján – legalábbis az ügy tárgyát képező szelektív forgalmazási rendszer esetében – nem kellett a gyártó felhívásába való hallgatólagos beleegyezést bizonyítani a kereskedő által a felhívásra tekintettel – például annak kézhezvétele után – követett magatartás révén, hanem a hallgatólagos beleegyezést megadottnak kell tekinteni egyszerűen amiatt, hogy a kereskedő belépett a forgalmazási hálózatba.

21 A megtámadott ítélet 56. pontjában az Elsőfokú Bíróság pontosította, hogy a Bizottság által előadott érvelést világosan aláássa a Bíróság 32/78., 36/78–82/78. sz., BMW Belgium és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. július 12-én hozott ítélete (EBHT 1979., 2435. o.), a C-277/87. sz., Sandoz kontra Bizottság ügyben 1990. január 11-én hozott ítélete (EBHT 1990., I-45. o.), valamint az Elsőfokú Bíróságnak a Bayer kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélete, amelyekre a Volkswagen keresetének alátámasztása érdekében hivatkozott. Tulajdonképpen a fenti ítéletek mindegyike megerősíti, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodás létének megállapítása érdekében bizonyítani kell az akarategységet. Ezenfelül, az akarategységnek meghatározott magatartásra kell kiterjednie, amelyet ezért a feleknek az elfogadáskor ismerniük kell.

22 A megtámadott ítélet 61. pontjában az Elsőfokú Bíróság felidézte a Bizottság másodlagosan előadott érvelését, amely szerint amennyiben az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a forgalmazási szerződésnek jogfenntartási kitételt kell tartalmaznia ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy a vitatott felszólítások a szerződés részét képezik, ezen szerződés 2. cikkének (1), illetve (6) bekezdését ilyen kitételnek kell tekinteni.

23 Az Elsőfokú Bíróság elvetette a másodlagos érvelést a megtámadott ítélet 63. pontjában, kifejtve, hogy a forgalmazási szerződés 2. cikkének (1), illetve (6) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy csak a jogszerű módokra hivatkozik. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a fenti ellenkezőjének állítása azt jelentené, hogy a semlegesen megfogalmazott szerződéses rendelkezésből arra a következtetésre jutnánk, hogy a kereskedők jogsértő szerződést írtak alá. Az Elsőfokú Bíróság hozzátette a megtámadott ítélet 64. pontjában, hogy a forgalmazási szerződés 8. cikke (1) bekezdésének megfogalmazása szintén semlegesen, sőt inkább megtiltja annak lehetőségét, hogy a Volkswagen kötelező ajánlott árat tegyen közzé.

24 A fentiekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a vitatott határozatot.

A felek kérelmei és a fellebbezés alátámasztására előterjesztett jogalap

25 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, határozathozatal céljából utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz, és kötelezze a Volkswagent a költségek viselésére.

26 Fellebbezése alátámasztására előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte az EK 81. cikk (1) bekezdését.

27 A Volkswagen azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

A felek érvei

28 A Fellebbezésének alátámasztására előadott jogalapban a Bizottság arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte az EK 81. cikk (1) bekezdését, amikor megállapította, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a vitatott felszólítások nem képezték a vállalkozások közötti megállapodás részét.

29 A Bizottság előadja, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében valamely kereskedőnek a szelektív forgalmazási hálózatba történő belépése a gyártó forgalmazási politikájának kifejezett vagy hallgatólagos elfogadását jelenti (az AEG kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 38. pontja, a Ford kontra Bizottság ítélet 21. pontja, valamint a C-2/01. P. és C-3/01. P. sz., BAI és Bizottság kontra Bayer egyesített ügyekben 2004. január 6-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-23. o.] 144. pontja).

30 A Bizottság hozzáteszi, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely gépjárműgyártónak a márkakereskedőihez címzett felszólítása nem olyan egyoldalú magatartásnak minősül, amely kívül esik az EK 81. cikk (1) bekezdésének hatályán, hanem a fenti rendelkezés szerinti megállapodásnak, amely a korábban létező általános megállapodás szerint folytatott kereskedelmi kapcsolatokba ágyazódik be (lásd a Ford kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 21. pontját, a Bayerische Motorenwerke ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 15. és 16. pontját, valamint a C-338/00. P. sz., Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9189. o.] 60. pontját.

31 A Bizottság előadja, hogy a megtámadott ítélet a fenti ítélkezési gyakorlattal ellentétes, továbbá összeegyeztethetetlen a szelektív forgalmazási rendszerek természetével.

32 A Bizottság álláspontja szerint a kereskedő a forgalmazási szerződés aláírásával elfogadta azon jövőbeni intézkedéseket, amelyek ezen szerződés keretébe beilleszthetők. Előadja, hogy – az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 45. és 56. pontjában kifejtett nézetével ellentétben – ezeket az intézkedéseket a forgalmazási szerződésnek nem kell tartalmaznia, illetve az intézkedéseknek nem kell jogszerűnek lenniük ahhoz, hogy azt az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodásnak lehessen tekinteni őket.

33 A Volkswagen előadja, hogy a megállapodás fogalmának az Elsőfokú Bíróság általi értelmezése teljesen összhangban van a Bíróság ítélkezési gyakorlatával és az EK-Szerződés hivatkozott rendelkezésével.

A Bíróság álláspontja

34 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem hagyhatta téves jogalkalmazás nélkül figyelmen kívül azt, hogy a kereskedő a forgalmazási szerződés aláírásával előzetes hozzájárulását adja a gépjárműgyártónak a fenti szerződéses viszony keretében tett jövőbeni intézkedéseihez.

35 Ezen érvelés alátámasztására a Bizottság az állandó ítélkezési gyakorlatra hivatkozott, amely szerint a gépjárműgyártónak a márkakereskedőihez intézett felhívása nem egyoldalú magatartás, hanem az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodás, amennyiben a korábban létrehozott általános megállapodás által szabályozott kereskedelmi kapcsolatok összességének részét képezi.

36 A Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlatból nem lehet arra következtetni, hogy a gépjárműgyártó által a kereskedőkhöz címzett valamennyi felhívás az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodásnak minősül, és nem menti fel a Bizottságot a forgalmazási szerződés felei között létrejött akarategység fennállása esetről esetre történő bizonyításának terhe alól.

37 Meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen fejtette ki a megtámadott ítélet 30–34. pontjaiban, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodás létrejöttéhez elegendő, ha valamely látszólag egyoldalú magatartás legalább két fél között létrejött akarategység kifejeződése, függetlenül attól, hogy ez az akarategység milyen formában nyilvánul meg.

38 Amint azt a Volkswagen a fellebbezésre benyújtott válaszbeadvány 29. pontjában kifejti, ez más esetben a versenyjog megsértésének fennállásával kapcsolatos bizonyítási teher megfordítását és az ártatlanság vélelmének megsértését jelentené.

39 A felek akarata az adott forgalmazási szerződés rendelkezéseiből és a felek magatartásából következik, különösen a kereskedőnek a gyártó felhívásával való hallgatólagos egyetértéséből (lásd ebben a tekintetben a Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott, fent hivatkozott ítélet 61–68. pontját).

40 A jelen ügyben az előbbi esetet illetően a Bizottság csak a kérdéses forgalmazási szerződés rendelkezéseiből következtetett a felek akarategységére. Az Elsőfokú Bíróságnak ezután azt kellett megvizsgálnia – amit meg is tett – hogy a forgalmazási szerződés kifejezetten rendelkezik-e a vitatott felhívásokról, vagy legalábbis annak rendelkezései felhatalmazzák-e a gépjárműgyártót arra, hogy ilyen felhívásokat bocsásson ki.

41 Ebben a tekintetben, meg kell jegyezni, hogy a Ford kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 20. pontjában a Bíróság elvetette a gépjárművek szelektív forgalmazása során tett bizonyos intézkedések állítólagos egyoldalú jellegére vonatkozó érvelést, megállapítva azt, hogy a forgalmazási szerződésnek szükségszerűen lehetővé kell tennie, hogy egyes kérdéseket a gyártó később döntsön el, és ezeket a döntéseket az ügy tárgyát képező forgalmazási szerződés 1. sz. melléklete tartalmazta.

42 A Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott, fent hivatkozott ítélet 64. pontjában a Bíróság kimondta, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen döntött úgy, hogy a Volkswagen által az olasz kereskedők részére történő szállítások korlátozása érdekében tett intézkedések – amelyeket kifejezetten az Olaszországból érkező újrakivitel megakadályozása érdekében tett – forgalmazási szerződés felei közötti kereskedelmi viszony részét képezték; az Elsőfokú Bíróság ezt különösen arra tényre alapozta, hogy a kérdéses forgalmazási szerződésbe belefoglalták a szállítás korlátozásának lehetőségét.

43 Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából nem következik az, hogy a szerződéses rendelkezések versenyjoggal való összeegyeztethetősége vagy annak hiánya szükségszerűen döntő ezen vizsgálat keretében. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a megtámadott ítélet 45. és 46. pontjában kimondta, hogy a versenyjognak megfelelő rendelkezéseket nem lehet úgy tekinteni, hogy azok megengedik a versenyjoggal ellentétes felhívások megtételét.

44 Nem lehet kizárni annak lehetőségét, hogy a versenyjoggal ellentétes felhívást a forgalmazási szerződés látszólag semleges rendelkezései által megengedettnek kell tekinteni.

45 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság nem mellőzhette téves jogalkalmazás nélkül a forgalmazási szerződés rendelkezéseinek esetről esetre történő vizsgálatát, figyelembe véve adott esetben minden releváns tényezőt, mint például a szerződés célját és a szerződés megkötésének gazdasági és jogi hátterét.

46 A második esetben, vagyis releváns szerződéses rendelkezések hiányában, az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodás fennállásának előfeltétele az, hogy a kereskedő kifejezetten vagy hallgatólagosen egyetértsen a gépjárműgyártó által elfogadott intézkedéssel (lásd ebben a tekintetben különösen a BMW Belgium és társai kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 28–30. pontját).

47 Mivel a jelen ügyben a Bizottság nem hivatkozott a kereskedők kifejezett vagy hallgatólagos beleegyezésére, a második lehetőség nem releváns a jelen eljárás keretében.

48 Az előzőekből következik, hogy annak eldöntése érdekében, hogy a vitatott felszólítások a Volkswagen és a kereskedői közötti kereskedelmi viszonyok összességének részét képezték-e, az Elsőfokú Bíróságnak azt kellett megvizsgálnia, hogy ezeket a forgalmazási szerződés rendelkezései lehetővé tették-e, figyelembe véve az ezen szerződés által követett célt és a szerződés megkötésének gazdasági és jogi hátterét.

49 Ami a forgalmazási szerződés rendelkezéseinek az Elsőfokú Bíróság általi értelmezését illeti, az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből világosan következik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak egyrészt csak a tények megállapítására van hatásköre, kivéve azt az esetet, ha az elé terjesztett iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következik, másrészt pedig e tények

értékelésére. Amennyiben az Elsőfokú Bíróság megállapította vagy értékelte a tényeket, a Bíróságnak az EK 225. cikk alapján hatásköre van arra, hogy felülvizsgálja ezen tényeknek az Elsőfokú Bíróság általi jogi minősítését, valamint az azokból levont jogi következtetéseket (lásd különösen a C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8417. o.] 23. pontját).

50 A forgalmazási szerződés rendelkezéseit illetően mérlegelési jogkörében az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 2. pontjában, hogy a szerződés 2. cikkének (1) vagy (6) bekezdése értelmében a kereskedő kötelezettséget vállalt a Volkswagen forgalmazási szervezete és a Volkswagen védjegy védelmére, és ennek érdekében vállalta, hogy a megállapodás végrehajtásával kapcsolatban az új gépjárművek értékesítésére és az értékesítési promóciókra vonatkozó valamennyi utasítást végrehajtja.

51 Szintén a megtámadott ítélet 2. pontjából következik, hogy a forgalmazási szerződés 8. cikkének (1) bekezdése szerint a Volkswagen nem kötelező árajánlatot tesz közzé a végső eladási árakra és az engedményekre vonatkozóan.

52 A megtámadott ítélet 62–68. pontjában az Elsőfokú Bíróság a forgalmazási szerződés konkrét vizsgálata körében megállapította, hogy ezeket a rendelkezéseket nem lehet úgy tekinteni, hogy azok felhatalmazzák a Volkswagent arra, hogy kötelező ajánlott árat küldjön meg a kereskedők részére az új gépjárművek árát illetően, és hogy a vitatott felszólítások nem minősültek az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti megállapodásnak.

53 Az Elsőfokú Bíróság helyesen támaszkodott a forgalmazási szerződés rendelkezésének szövegezésére a tartalmuk vizsgálata során. A Bíróságnak nincs hatásköre a fellebbezés keretében az Elsőfokú Bíróság azon értékelésének felülvizsgálatára, amely szerint a fenti rendelkezések megfogalmazása semleges, sőt e rendelkezések inkább tiltották annak lehetőségét, hogy a Volkswagen kötelező erejű ajánlott árat tegyen

közzé. Meg kell jegyezni ugyanakkor, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy a versenyjognak megfelelő rendelkezéseket nem lehet úgy tekinteni, hogy azok megengedik a versenyjoggal ellentétes felhívások megtételét.

54 Mindenesetre ez a tévedés nem érinti az Elsőfokú Bíróság következtetésének helyességét, amely szerint a vitatott felszólításokat a jelen ügyben nem lehet az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti „megállapodásnak" minősíteni.

55 A fentieket alapján meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen jutott a megtámadott ítélet 68. pontjában arra a következtetésre, hogy a vitatott határozatot meg kell semmisíteni.

56 Következésképpen a fellebbezést – mint alaptalant – el kell utasítani.

A költségekről

57 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a Volkswagen kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) Az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások